

DEFENSIO ARISTOPH.

ostracismo damnatorum non item. His locus & tempus exulandi dabatur: neutrum illis. Sextum profertur ex Tescmophoriazulis: vbi vna mulierum accusans Euripidem, inter alia hæc dicit:

Νῦν οὐδ' ἀπάσαισι ὠδῶν ἀγαθῶν, καὶ λέγω:
 Τῆσιν κολλάσαι τ' ἀνδρα, πολλῶν οὐδέ κε.
 Ἀγρία γὰρ ἡμεῖς, ὡς ἱωάννης, δρᾷ κακία:
 Ἄτ' ἐν ἀγρίοισι λαχάνοις αὐτὸς Τραφεῖς.
*Nunc igitur vos cunctas hortor, ac moneo:
 Vt hunc virum propter multas causas plectatis.
 Nam agresti & truculento modo multa nobis infert mala:
 Quippe inter olera agrestia ipse enutritus.*

Ἀγρία pro ἀγρίως. Citantur hi versus à Gellio, lib. 15. ca. 20. vbi nihil in illis desideratur, quamuis corruptè ibidem legantur. Quid igitur Plutarchus reprehendit? An illam μεταγωγῶν, in voce ἀγρίοις (quæ vox repetitur in sequenti versu) tanquam frigidam & intempestiuam carpit? At mihi (quod pace tanti viri dixerim) intempestiua videtur hæc reprehensio: & Aristophanica μεταγωγή, non frigida, sed calida: non intempestiua sed festiua. Cùm enim Euripides insectatus fuisset mulieres, & agresti feritate illas tractasset in suis Dramatis: idcirco mulier hæc iudicat eum vicissim inclementer à fœminis esse tractandum. Deinde causam addit agrestis animi & immitis erga fœmineum sexum, eamque reijcit in illius educationem, quòd agrestibus oleribus sit enutritus: quasi agrestis victus, agrestem in illo effecisset animum. Nam, vt Gellius refert, mater Euripidis agrestia olera vendendo, sibi victum quæsiuit. Postremò hoc ipso scommate mulier ista Euripidem ab insectatione, & contemptu aliarum mulierum deterrere voluit, dum ei matrem obijcit λαχανοπώλιδα, hoc est, olerum venditricem. Nam istam genitricis pauperiem, superbo & præfracto homini exprobrare voluit. Nihil ergo hoc in loco video, quod Plutarchus iure possit fugillare, & carpere. Septimum & vltimum exemplum ex Acharnensibus adducitur, vbi Dicæopolis circa finem Comœdiæ, Lamachum irridet, poscentem à famulo armaturam, vt citò se expediat contra hostes in Sicilia, qui adesse nunciabantur. Vbi enim Lamachus nominat arma militaria, & belli socia: ibi Dicæopolis contra arma culinaria & instrumenta pacis nominat. Estque omninò pulcherrima ibidem parodia, qualis illa Terentiana in Adelphis: vbi, cùm Demea grauius ac seriò, de filio suo, rectè, & ex moribus aliorum instituendo dixisset:

*Nihil (inquiens) prætermitto, consuefacio: denique
 Inspicere, tanquam in speculum vitas omnium
 Inbeo: atque ex alijs sumere exemplum sibi:
 Hoc facito: hoc fugito: hoc laudi est: hoc vitio datur.*

Ibi Syrus, nequam seruulus, eadem propè verba, παρωδῶν in iocum vertit: & ad conuiuia, & rem propinariam defleat: Ipse prandio interim intentus

*Conseruis (inquit) ad eundem illis præcipio modum:
 Hoc salsum est: hoc adustum est: hoc lautum est parum:
 Illud rectè: iterum sic memento: sedulo
 Moneo, quæ possum pro mea sapientia.
 Postremò, tanquam in speculum, in patinas, Demea,
 Inspicere inbeo: & moneo, quod factò usus fiet.*

Eodem planè modo Lamachum irridet Dicæopolis, iisdem propè verbis resumptis, & ad rem dissimilem accommodatis. Quare, cùm Lamachus dicit ad famulum:

Τὸ λοφέιον ἔξενεγκε τῆσ' τριῶν λόφων.
Loculum mihi effer cristarum trium.

Ibi subiicit Dicæopolis, alloquens famulum:

Καὶ μοι λεκαίιον τῆσ' λαγῶων δὲς κρεῶν.
Et mihi lancem affer leporinarum carniū.

Iterum vbi dicit Lamachus secum ipso cogitabundus:

Ἀλλ' ἢ τειρόβρατες αὐτὸς λόφοις μου κατέφαρον?
Nisi criniori cristas meas excederint?

Ibi iterum subiicit Dicæopolis, & ipse cogitabundus: